

ΤΟ ΕΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΤΕΡΑ πλησίασε το γέρινο άλογο και το χάιδεψε. Το ξωο χλιμίντρισε χαρούμενα...

Ο Βενίτος πήγε πάλι κοντά στο Βαράγια και του είπε, πλανώντάς τον άπ' το χέρι :

— Καί τώρα, άκουσε, φίλε μου : Θα σου πω ένα νεκρόσομο ψαλιμό. Πρέπει να τόν μάθης.... Πούως ξέρει ; Ίσως να σου χρειαστή άπόψε άν....

— Άν ; ρώτησε ο Βαράγιας.

Κι έπειδή ο Βενίτος δεν του άπαντούσε, γύρισε και τόν κίτταξε περίεργα.

Με το πρώτο βλέμμα όμως πού του φέρξε, πάγωσε άπό φόβη...

Είδη το πρόσωπό του χλωμό, φοικτά χλωμό και τά μάτια του πεταγμένα έξω....

Άπό τό στόμα του έβγαυε ένας ματωμένος άφρός.

Ο Βαράγιας έφριξε.

Συγκράτησε τό γηραιό σύντροφό του πού κλονιζότανε, έτοιμος να σωριαστή κάτω και κίτταξε να ίδη καλύτερα τί του συμβαίνει.

Έκείνο πού αντίκρισε τότε, τόν έκανε ν' άνατριχίσει. Ένα βέλος, ριχμένο άπ' τούς Ίνδοις πού παραφύλαγαν πίσω άπ' τά δέντρα, είχε τριπήσει πέρα και πέρα τό λαμό του δυστυχισμένου Βενίτου.

— Καλέ μου σύντροφε ! τραύισε ο Βαράγιας. Κουράγιο !....

Τά μάτια του Βενίτου βοσάλιαν.

Ο θάνατος άπλωνε πάνωθε του τά μαύρα του φτερά.

Ώστόσο, άνοιξε τά αίματοβαμένα χείλη του και ψιθύρισε :

— Δεν εινε τίποτε, σύντροφε... Μην ανησυχείς άδικα.... Αύ-

τό ήταν τό γραφό μου.... Χαίρε, Βαράγια !.... Οάψε με κάτω άπό ένα γέρινο δέντρο, όταν φύγουν αυτοί οι σάβλοι οι Ίνδοί....

Και.... μην ξεχνάς τόν παλιό μου φίλο.... Τό πιστό μου άλογο....

Δέν μύρεσε να πη περισσότερα.

Ένας σπασμός τόν συγγλότισε δόλοσωμο και άτόμινε νεκρός στην άγκαλιά του Βαράγια.

Την ίδια στιγμή, ένας τρομερός άλλαλαγμός άκούστηκε άπό τό μέρος του δάσους, στο όποιο βοισκόντουσαν οι Ίνδοί. Ήταν ή ίαχή του πολέμου, τή έφθοδο, τής άλληλοσφαί...

Άπαισιες μορφές

λαν πίσω άπό τά δέν

χες, καραμίνες, τσε,

τεράστια μαχαίρια...

Η κροίση στιγμή είχε

κλησιάσει

Ο δόν Έστεβάν κι' ο Πέτρος Διάξ έδιναν στους άνδρες τών τής τελευταίες τών δηγιές.

Ξαφνικά, ένα νέο ούρλιαχτό άκούστηκε άπ' τό μέρος τών Ίνδων κι' έπειτα άντήχησε μέσα στη σιωπή τής φρεγνάλοιστις κήγτας ή βοοντώδης φωνή ενός άπ' τούς άρχηγούς τών έρυθροδέριμων, τής Παρδαλής Γάτας :

— Πολεμιστάί, άκούω τις φωνές τών πνευμάτων, άκούω τις φωνές τών νεκρών άδελφών μας !.... Η σιές τους πετάνε πάνω άπ' τά δέντρα του δάσους.... Τό φεγγάρι βάφτηκε κόκκινο.... Η στιγμή τής σφαγής πλησιάζει....

Τό αίμα τών άγώνων προσώπων θα ποτίση σε λίγο άρθωνα τη γη. Τά μακρού τους μαλλιά και τά γυνιά κρανά τους θα σπολίσουν τις λόγγες μας και τις κιλίδες μας.... Τά τσακάλια ούρλιαζουν... Η τίγρης γλύφονται, διφρασιμένες για αίμα, μέσα στα σκοτεινά ασήλανα....

Πολεμήστε γενναία.... Όσοι κήσουν, θα χορέψουν γύρω άπό τά πτώματα τών άγώνων προσώπων.... Όσοι σκοτω-

θούν, θα πάνε να συναντήσουν τις σιές τών πολεμιστών μας....

Η στιγμή τής έκδικήσεως πλησιάζει....

Άγρια ούρλιαχτά και κραυγές, όμως με τών θηρίων, διαδύχτηκαν τά πομπώδη λόγια τής Παρδαλής Γάτας.

Έδόθηκε κατόν το σύνθημα τής έφθοδο.

Οι Ίνδοί πήδησαν στ' άλογά τους κι' άφησαν σάν σίφουνας έναντιόν του μικρού στρατοπέδου τών χρουσθηρών. Η σύγκρουσις ίπτηξε τρομακτική. Όμοβροντίες πυροβολισμών άντήχησαν και κατόν οι αντίπαλοι ήρθαν στα χέρια. Πάλευαν σώμα με σώμα, με κροτοφανή λύσσα και μανία.

Οι χρουσθηρα προσλαθούσαν να κρατήσουν τούς Ίνδους έξω άπ' τό περίφραγμά τους. Μά ή επιθέσει τών ερυθροδέριμων ήσαν άφαντάστως όρηπτικές. Μερικοί άπ' αυτούς είχαν τρήσει κούλας μέσα στην κατασκήνωσι και τό μακελώ έξακολουθούσε άγριο, φρεμιαστικό.

Στεναγμοί και βογγητά ψυχοραγούντων άντηχούσαν, κραυγές λύσεως και ούρλιαχτά μανίας.

Ο δόν Έστεβάν έτρεχε παντού όπου ίπτηχε μεγαλύτερος κίνδυνος κι' έμψήγωνε τους συντρόφους του, πολειάοντας κατά τών Ίνδων λιοσταρία.

Τό ίδιο έκανε κι' ο τρομερός σφαγείς τών Ίνδων Πέτρος Διάξ.

Έξαφνα, μέσα στο χαλασμό τής μάχης, ο Όρόκης δέχτηκε στο κεφάλι ένα δυνατό χτύπημα διά κεφαλοθραύστου εκ μέρους ενός Ίνδου. Τό κρανίο του θύνοιγε στα δυο με τό χτύπημα αυτό, αλλά τόν έσωσε τό πλατύφυρο καπέλο του κι' ή πικρή ποιητική του κόμη. Ζαλίστηκε όστόσο και κιλίστηκε κάτω.

Ο Ίνδος σήκωσε και πάλι τόν κεφαλοθραύστη του για να τόν άποτελειώση.

— Διάξ, βοήθεια !.... Σώσε με !.... Εκράγασε ο δύστυχος τροβαδόρος.

Ο Διάξ πού έμάχετο αυτή τη στιγμή πλάι του, τόν άκουσε. Γύρισε άπότομα και ξάπλωσε τόν Ίνδο νεκρό, μ' ένα τρομακό χτύπημα τής καραμίνας του, την όποια χρησιμοποιούσε ως ούβαλο.

Την κραυγή όμως του Όρόκη την άκουσε και κάποιος άλλος. Ο άπαισιος άρχηγός τών ερυθροδέριμων, ή Παρδαλή Γάτα. Στο άκουσμα του όνόματος του Διάξ, ή Παρδαλή Γάτα έφρένισσε. Ωστε βοισκόνταν λατών μεταξή τών λευκών ο τρομερός έξολοθρευτής τών Ίνδων, ο φονής τούσων και τούσων γενναίων ερυθροδέριμων ; Να μη περίπτωση να μετρηθή μαζί του, να μονουαχήση με τόν ακατάβλητον αυτόν πολεμιστή, να τόν σκοτώση.

Χωρίς να χάση καιρό, ή Παρδαλή Γάτα ξάπλωσε νεκρούς δυο χρουσθηρές πού τής έφραξαν τό δρόμο και ρήγτηκε έφρεπτος έναντιόν του Διάξ, κραυγάζοντας, κατά τη συνθήκη τών πολεμιστών τής φιλις του :

— Φονή τών γενναίων ερυθροδέριμων, τά κοράκια σου! έβουο τό κοπέ τή κωμική σου ! Είμαι ή Παρδαλή Γάτα. Κανέννας δεν γλυτώνει άπ' την τρομερή μου λόγγη.

Συγγνώμης σήκωσε την αίματοβαμένη λόγγη του κι' έτοιμάστηκε να ντυπήη τό Διάξ κατάστηθα. Άλλά ο Διάξ ήταν γενναίος κι' άξιος πολεμιστής. Άρπαξε λουπόν τη λόγγη τής Παρδαλής Γάτας άπ' τό κοντάρι της και την τράβηξε με τόση δύναμη, όστε ο Ίνδος άρχηγός κιλίστηκε άπό τ' άλογό του στο γόνα. Πέφτοντας, ή Παρδαλή Γάτα άπρησε τη λόγγη άπ' τά χέρια της. Γρήγορος σάν την άστραπή, ο Διάξ την άρπαξε και τη βίησε πέρα και πέρα στο στήθος του Ίνδου !...

Συνέβη τότε κάτι τό καταπληκτικό :

Ο Ίνδος, αντί να μείνη νεκρός στο μέρος ποτιπτε, άνασπρήθηκε στο ένα του γόνα και τράβηξε τό μαγαίο του.

— Η Παρδαλή Γάτα, φώναζε, δεν πεθαίνει τόσο εύκολα.

Η Παρδαλή Γάτα

‘Η Παρδαλή Γάτα θα έκδικηθῆ τὸ φονιά της, πρὶν κλείσει τὰ μάτια της ὁ θάνατος....

Καὶ μ’ ἓνα ξαφνικὸ πῆδημα, ὁ ἐφτάμηχος ἐρυθρόδερμος ριχτήρι ἐναντίον τοῦ Διάξ. Θὰ τὸν ἐσκότασε δὲ ἀναμφίβολως, ἂν ὁ γενναῖος πολεμιστὴς δὲν πηδοῦσε δεξιὰ. Ἔτσι, ὁ Ἰνδὸς ἀρχηγὸς κολύπησε κάτω νεκρὸς, σφίγγοντας στὸ χέρι του τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου του.

Ἄτ’ τὴν ἀρχὴ τῆς συγκρούσεως, ὁ Κοιχίλλος πολεμοῦσε πλάι στὸν δὸν Ἑστεβάν. Πολεμοῦσε ἀροβα, ἀλλὰ καὶ φρόνιμα. Δὲν ἐξετίθειτο καὶ πολὺ στὸν κίνδυνο. Διαρκῶς δὲ γύριζε τὰ μάτια του πρὸς τὸν δὸν Ἑστεβάν γιὰ νὰ βλέπῃ ἂν τὸν παρακολουθεῖ ὥσπου εἰς μιὰ στιγμὴ, ἀντιληφθεὶς πὼς ὁ ἀρχηγὸς τὸν δὲν τὸν πρόσεχε, ἐκχώρησε σιγὰ—σιγὰ καὶ ἔφτασε στὸ πίσω μέρος τῆς κατασκήνωσεως. Τὸ μέρος αὐτὸ δὲν φωτιζόταν καὶ τόσο καλὰ ἄτ’ τὶς μεγάλες φωτιᾶς τῶν χρουσοθηρῶν. Στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντρου ἦταν δεμνὸν τὸ ἄλογο τοῦ Κοιχίλλου. Ὁ τιχοδιώκτης χαμογέλασε ἀπείσια καὶ γύρισε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς. Κανένας δὲν τὸν εἶχε δεῖ. Κανένας δὲν τὸν ἐπρόσεχε....

Ὁ πονηρὸς τιχοδιώκτης ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ στ’ ἄλογο του, ἀλλὰ μιὰ νέα ὀριμητικὴ ἐφοδὸς τῶν Ἰνδῶν τὸν ἀνάγκασε νὰ τρέξῃ, νὰ σταθῆ καὶ πάλι πλάι στὸν δὸν Ἑστεβάν καὶ ν’ ἀμυνθῆ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του.

Ὁ δὸν Ἑστεβάν δὲν τὸν ἄφανε, ὅπως εἶπαμε, οὔτε στιγμὴ ἄτ’ τὰ μάτια του. Ἐξαφνα τὸν εἶδε νὰ στριφογυρῆ σὰν σφοδρὰ, ν’ ἀφίγη μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ νὰ σωριάζεται κάτω.

— Τόσο τὸ καλύτερο.... ψιθύρισε ὁ δὸν Ἑστεβάν. Γλυτώσαμε ἀπὸ ἓνα προδότη.

Μόλις ὅμως ὁ Ἰσπανὸς εὐπατρίδης ὤρμησε ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν, ὁ ἔξαυλισμένος κατὰ Κοιχίλλος, σήκωσε σιγὰ—σιγὰ τὸ κεφάλι του, ἔβλεπε ἓνα γογγυρὸ βλέμμα γύρω του, εἶδε πὼς δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς κ’ ἄρχισε νὰ σέρνεται πρὸς τὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ περιφραγματοῦ τῆς κατασκήνωσεως.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἔμεινε καὶ πάλι μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος. Τὸ ἔξιστο ἄλογο του, πὸν τὸν παρακολουθοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ἀνήσυχτο, τὸν πλησίασε, ἐσκόπησ τὸ κεφάλι του καὶ τοῦγλειψε τὸ πρόσωπο.

Ὁ Κοιχίλλος τὸ χάιδεψε καὶ κατόπιν, σφρόμενος πάντα, βγῆκε ἔξω ἄτ’ τὸ περίφραγμα. Τὸ ἄλογο του τὸν ἀκολούθησε.

Στὸ μέρος αὐτὸ ὑπῆρχε ἀπόλυτη ἐρημιὰ καὶ σκότος.

Ὁ Κοιχίλλος ξαναγύρισε ὥστόσο τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς. Κανένας δὲν εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν πονηρία του. Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο ζωγραφίστηκε τότε στὴν ἀπείσια μορφή του. Πῆδησε στ’ ἄλογο του κατόπιν, τὸ κέντησε μὲ τὰ σηπρῶνιά του καὶ χάρηκε μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι....

Στὴν κατασκήνωσι τῶν χρουσοθηρῶν, ἡ συμπλοκὴ ἐξακολουθοῦσε λυσσαλέα, μακροδῆ. Οἱ σύντροφοι τοῦ δὸν Ἑστεβάν ἐμάχοντο ἀνεγνώσιμα. Ὁ Διάξ ἔκανε θαύματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἰνδοὶ πολεμοῦσαν γενναῖα, ἀμψυφώντας τὸν θάνατο.

Σιγὰ—σιγὰ ὅμως, μετὰ τὸν θάνατο τῆς Παρδαλῆς Γάτας, οἱ ἐρυθρόδερμοι ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Οἱ χρουσοθηραὶ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ πηδήσῃν καὶ πάλι ἔξω ἄτ’ τὴν κατασκήνωσι, μέσ’ στὴν ὁποία εἶχαν πηδήσει πᾶνω στὴν πρώτη τους ὀρυθ.

Ἐνας μόνον Ἰνδὸς ἔμεινε ἀκόμα μέσα στὴν κατασκήνωσι. Ἦταν ἔφιπτος καὶ κοινοῦσε ἀπειλητικὰ τὸν κεφαλοθραῦστη του, μὲ τὸν ὄποιο εἶχε θρῆμμα πῖσι ἀρκετὰ κροανία χρουσοθηρῶν.

Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς πολεμιστὴς εἶχε ἀνάστημα γίγαντος. Κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἔτσι, βλέποντας πὼς οἱ σύντροφοὶ του εἶχαν ὑποχωρήσει πλέον, πῆδησε κ’ αὐτὸς μὲ τ’ ἄλογο του ἔξω ἄτ’ τὸ περίφραγμα τῆς κατασκήνωσεως.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς τὸν ἀντελήφθη ὁ Πέτρος Διάξ καὶ τὰ μάτια του σπιθοδόλησαν. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφῆσῃ νὰ φύγῃ τὸν τρομερὸ αὐτὸν ἐρυθρόδερμο. Ἐνα τέτοιον ἀντίπαλο ζητοῦσε κ’ αὐτὸς γιὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀνδρεία του. Χωρὶς νὰ χάσῃ λοιπὸν καιρὸ, πῆδησε στ’ ἄλογο του κ’ ἐκάλπησε ἐναντίον τοῦ Ἰνδοῦ, κρατώντας ψηλὰ τὸ ἀμμοσαγῆς σπαθὶ του.

Ὁ Ἰνδὸς τὸν ἀντελήφθη ἐγκαιρῶς κ’ ἐγύρισε τ’ ἄλογο του

πρὸς τὸ μέρος του. Γογγυρὸς σὰν τὴν ἀστραπή, ὁ Διάξ πλησίασε τὸν Ἰνδὸ καὶ τοῦ κατάρφερε μιὰ τρομερὴ σπαθιά στὸ κεφάλι. Μὰ ὁ Ἰνδὸς πρόφτασε κ’ ἀπέκρουσε τὸ χτύπημα μὲ τὸν κεφαλοθραῦστη του. Τὸ σπαθὶ τοῦ Διάξ ἔγινε κομμάτια. Τότε οἱ δύο ἀκατάβλητοι ἀντίπαλοι ἤρθαν στὰ χέρια, ἔτσι ἔφιπτοι καθὼς ἦσαν. Προσπαθοῦσαν νὰ ριξοῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κάτω, μὰ οὔτε ὁ ἓνας, οὔτε ὁ ἄλλος τὸ κατόρθωσαν. Ἐξαφνα ὁ Διάξ ἔφυγε ἄτ’ τὰ χέρια τοῦ Ἰνδοῦ καὶ ὑποχώρησε μερικὰ βήματα. Στάθηκε ἐκεῖ καὶ χτύπησε μὲ λύσσα τ’ ἄλογο του, κραυγάζοντας :

— Ἐμπρός !... Ἐμπρός !...

Φρενιασμένον τὸ ἄλογο, ριχτήρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰνδοῦ καὶ μόλις ἔφτασε κοντὰ του, ἔκαμε ἓνα τερόστιο πῆδημα, διαγοράοντας μιὰ μεγάλη καμπύλη πάνω ἄτ’ τὸ κεφάλι τοῦ ἐφίπτου ἐπίσης Ἰνδοῦ. Αὐτὸ ἤθελε κ’ ὁ Διάξ. Καθὼς περνοῦσε φτερωτὸς πάνω ἄτ’ τὸν ἀντίπαλό του, τοῦ κατέρφερε ἓνα τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸν περνοστήρα του στὸν κρόταφο. Ἦταν τόσο δυνατὸ τὸ ἐπιδέξιο αὐτὸ χτύπημα, ὥστε ὁ Ἰνδὸς κολύπηκε ἀμέσως καταγῆς νεκρὸς !...

Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ ἀνδραγαθία ἦταν τὸ τελευταῖο ἐπέσοδι τῆς μάχης.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀποσύρθηκαν γὰ χάρηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ τόπος γύρω ἦταν γεμάτος πτώματα.

Ὡστόσο, οἱ χρουσοθηραὶ κάθησαν γύρω στὶς φωτιᾶς ν’ ἀναπαυθοῦν καὶ νὰ δέσουν τὶς πληγῆς των, πρὶν θάψουν τοὺς συντρόφους των.

— Τὸν ἄτυχο τὸ Βενίτο ! εἶπε ὁ Βαράγιος στὸν Ὀρόχη. Σκοτώθηκε φωτὸς—πρῶτος. Ὁ Θεὸς ν’ ἀναλάβῃ τὴν ψυχὴ του.

— Τὸ πιὸ λυπηρὸ, ἀποκρίθηκε ὁ Ὀρόχος, εἶνε εἰς σκοτώθηκε κ’ ὁ γενναῖος Κοιχίλλος, ὁ ὀδηγὸς μας.

Ὁ Διάξ ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Ὀρόχη καὶ τὸν κῆταξε θυμωμένα.

— Τὸ χτύπημα ποῦφαγες κατακέφαλα ἄτ’ τὸν Ἰνδὸ, τοῦ εἶπε, σοῦ σκότισε τὸ μυαλό. Γιὰ ποῖον γενναῖο Κοιχίλλο μιλάς ; Αὐτὸς ὁ ἀρχεὶς εἶν’ ἡ αἰτία ποῦ χάσαμε ἀπὸψε περὶ τοὺς εἰκοσι συντρόφους μας. Αὐτὸς παρέσυρε ὡς ἐδῶ τοὺς Ἰνδοὺς. Μὰ ὁ Θεὸς τὸν πμώρησε. Ἐξαφνα, ἐνῶ οἱ χρουσοθηραὶ μολοῦσαν, οἱ Ἰνδοὶ ξαναπαρουσιάστηκαν πίσω ἄτ’ τὰ δέντρα.

— Ἄ, τοὺς ἀρχεὶς ! φώναξε ὁ Πέτρος Διάξ. Τὸ αἷμα ποῦ χύθηκε, τοὺς ἔχει ἐρεθίσει, τοὺς σκύλους ! Ἄς τοὺς κυνηγήσουμε, σύντροφοι. Ἐμπρός !...

Κ’ ἀμέσως, ὁ ἀκούσαστος κ’ ἀροβὸς αὐτὸς πολεμιστὴς, πῆδησε στ’ ἄλογο του κ’ ἔτρεξε ἔξω ἄτ’ τὴν κατασκήνωσι. Πολλοὶ ἄτ’ τοὺς χρουσοθηρας ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Σὲ λίγο δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ καλπασιμὸς τῶν ἄλόγων τους, μακριὰ μέσα στὸ δάσος.

Ἡ φωτιᾶς τῆς κατασκήνωσεως εἶχαν ἀρχίσει νὰ σβύνουν.

Οἱ χρουσοθηραὶ εἶχαν βυθιστεῖ στὸν ἔκτο.

Σκοτάδι ἐσκέπαζε τὸ πεδίο τῆς μάχης....

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ, μιὰ σκιά πλησίασε σὲ μιὰ ἄτ’ τὶς φωτιᾶς. Ἐσπυψε, πήρε ἓνα κοῦτσουρο ἀνομιμμένο, προχώρησε ἀνάμεσα στὰ πτώματα τῶν νεκρῶν κ’ ἄρχισε νὰ φωτιζῇ καὶ νὰ κιντῆται προσεκτικὰ τὰ πρόσωπα τῶν σκοτωμένων.

Φανόταν σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον καὶ νὰ μὴ τὸν εἶρῃσκε.

Ἐξαφνα ποδοβολητὸ δυνατὸ ἀκούστηκε μακρινὰ.

Ἦταν ὁ Διάξ ποῦ γύριζε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του ἄτ’ τὴν καταδίωξι τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κῆταξε τὰ πρόσωπα τῶν σκοτωμένων, σηκώθηκε ὀρθιος.

— Σεῖς εἶσθε, δὸν Ἑστεβάν ; τοῦ εἶπε ὁ Διάξ μόλις τὴν ἀντίκρουσε. Τί ψάχνετε νὰ βεῖτε ἀνάμεσα στὰ πτώματα ;

Ὁ δὸν Ἑστεβάν κόντησε μὲ θυμὸ τὸ κεφάλι του.

— Θὰ σᾶς πῶ σὲ λίγο, ἀπάντησε. Γιὰ πέστε μου τώρα, τί ἐκᾶματε μὲ τοὺς Ἰνδοὺς ;

— Ὅχι μεγάλα πράγματα. Σκοτώσαμε δυὸ—τρεῖς, ἀλλὰ σκότωσαν κ’ αὐτοὶ ἕναν ἄτ’ τοὺς συντρόφους μου. Ὡστόσο, ἂν θέλετε νὰ μάθετε τί σχεδιάζουν ἐναντίον μας, μπορεῖτε νὰ ἐξετάσετε τὸν αἰχμάλωτο ποῦ ἔπασα.

Ὁ Βαράγιος

(Ἀκολουθεῖ)